

ÎNCHEIERE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul executorului judecătoresc Valentina Zamșa, avocatul Dumitru Barbăscumpă împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de executorul judecătoresc Valentina Zamșa împotriva Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă:

La 26 aprilie 2017, executorul judecătoresc Valentina Zamșa a depus cerere de chemare în judecată împotriva Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova (în continuare Colegiul disciplinar) cu privire la contestarea actului administrativ (f.d. 4-6).

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, prin Decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova, emisă la 12 martie 2015, s-a admis sesizarea dnei Neli Novițchi; s-a constatat comiterea de către executorul judecătoresc Valentina Zamșa a abaterii disciplinare prevăzută de art. 21 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești; și s-a aplicat în privința acesteia sancțiune disciplinară sub formă de mustrare.

Relevă reclamanta că, prin Decizia nominalizată au fost constatate elementele abaterii disciplinare manifestate prin încălcarea Codului deontologic, și anume neîndeplinirea corectă și în timp util a atribuțiilor profesionale, inclusiv anularea măsurilor asiguratorii aplicate în cadrul unei proceduri de executare. Însă, distinct concluziilor sale, textul Deciziei adoptate nu reflectă clar esența încălcării, deoarece nu este invocată nici o normă legală care ar fi fost încălcată. Ba mai mult decât atât, nu există nicio hotărâre judecătorească irevocabilă prin care s-ar fi constatat ilegalitatea acțiunilor executorului judecătoresc, Colegiul disciplinar limitându-se la transcrierea unor norme generale ce guvernează răspunderea disciplinară a executorilor judecătorești.

Susține că, presupusele acțiuni pentru care a fost sancționată disciplinar au avut loc în perioada anilor 2011-2013, adică cu mai mult de un an înainte de aplicarea sancționării, fapt ce contravine dispozițiilor art. 24 alin. (5) din Legea prin executorii judecătorești.

La fel, opinează că, Decizia Colegiului disciplinar din 13 martie 2015 este lovită de nulitate pe motiv că ședința Colegiului disciplinar nu a fost deliberativă. Or, pentru ca ședința Colegiului disciplinar să fie deliberativă este necesară participarea a cel puțin șase membri, iar Decizia Colegiului disciplinar din 13 martie 2015 este semnată doar de cinci membri.

Subsecvent, reclamanta invocă faptul că a întreprins mai multe măsuri în vederea obținerii Deciziei de sancționare, însă, sub diferite pretexte, actul administrativ nu i-a fost eliberat în termen, fiindu-i comunicat abia la 07 aprilie 2017, prin scrisoarea Ministerului Justiției nr. 04/3348 din 04 aprilie 2017.

Solicită, admiterea acțiunii; repunerea în termen a cererii de chemare în judecată; anularea Deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova din 12 martie 2015, prin care s-a aplicat executorului judecătoresc Valentina Zamșa sancțiune disciplinară sub formă de mustrare; și compensarea din contul Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova în beneficiul executorului judecătoresc Valentina Zamșa toate cheltuielile de judecată.

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), prin hotărârea din 06 iulie 2017 (f.d. 68, 72-74), a respins cererea Valentinei Zamșa cu privire la repunerea în termen a cererii de chemare în judecată și a respins acțiunea, ca fiind tardivă.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 08 noiembrie 2017 (f.d. 94, 95-97 recto-verso), a respins apelul declarat de Valentina Zamșa și a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 06 iulie 2017

În consolidarea soluției adoptate, instanțele inferioare au invocat dispozițiile art.16 alin. (2), 17 alin. (1), 25 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ, art. 24 alin. (7) din Legea executorilor judecătorești, art. 116 din Codul de procedură civilă.

Referitor la circumstanțele speței, instanțele de fond au reținut că, la 11 iunie 2015, prin scrisoarea nr. 004/15, executorul judecătoresc Valentina Zamșa a interpelat Ministerul Justiției despre rezultatul examinării sesizării depuse de petiționarul Neli Novîțchi, indicând expres că ședința Colegiului disciplinar a fost stabilită pentru 12 martie 2015. Așa, prin scrisoarea Ministerului Justiției din 19 iunie 2015 cu numărul de ieșire R-536/143/14, executorului judecătoresc Valentina Zamșa i s-a comunicat că pe marginea sesizării respective a fost pronunțată Decizia privind aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de mustrare.

Astfel, instanțele inferioare au conchis ca fiind neîntemeiat temeiul de repunere în termen invocat de reclamantă, și anume faptul că actul administrativ contestat i-a fost adus la cunoștință abia la 07 aprilie 2017. Or, executorul judecătoresc Valentina Zamșa a cunoscut cu certitudine despre procedura disciplinară intentată împotriva sa, iar rezultatul procedurii disciplinare, finalizată cu adoptarea Deciziei din 12 martie 2015, i-a fost comunicat prin scrisoarea Ministerului Justiției din 19 iunie 2015.

În altă ordine de idei, instanțele de fond au relevat că, în ipoteza în care executorul judecătoresc Valentina Zamșa nu a primit la petiția sa din 11 iunie 2015 sub nr. 004/15, urma în conformitate cu art. 17 din Legea contenciosului administrativ să depună acțiunea de la data expirării termenului de 30 de zile pentru soluționarea cererii.

La 22 ianuarie 2018, reprezentantul executorului judecătoresc Valentina Zamșa, avocatul Dumitru Barbăscumpă a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei recurate și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri în sensul admiterii acțiunii (f.d. 100-103).

În motivarea recursului reiterează circumstanțele faptice ale cauzei și invocă interpretarea eronată a normelor de drept.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Ab initio, instanța de recurs consideră calea de atac ca fiind demarată în interiorului termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, însă, aceasta a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de comunicare a actului de procedură cu numărul de ieșire 825 din 18 ianuarie 2018 (f.d. 98), iar cererea de recurs a fost depusă la 22 ianuarie 2018, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe prima filă a cererii de recurs (f.d. 100).

Completul de admisibilitate apreciază **ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate** alegațiile recurentului conținute în cererea de recurs, or conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând memoriul cuprins în cererea de recurs, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în aceasta (f.d. 100-103), în esența lor, sunt similare alegațiilor înserate în cererea de apel motivată (f.d. 85-88). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel în cererea de recurs.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că în cererea de recurs formulată, **reprezentantul recurenteii** nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe factice care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o

minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

Ca urmare, necorespunderea recursului exigențelor prestabilite în art.437 alin.(1) din Codul de procedură civilă și care nu conține esența și temeiurile lui, argumentul ilegalității actului de dispoziție atacat, precum și propunerile respective, constituie temei de inadmisibilitate a recursului în cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, în esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului, și care au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipooteza relevată certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece **reprezentantul recurenteii** nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al **recursului**, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului **reprezentantului recurenteii** cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că **recursul declarat de reprezentantul executorului judecătoresc Valentina Zamșa, avocatul Dumitru Barbăscumpă** nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu **este** capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că **reprezentantul recurenteii** a depus prezenta cerere de recurs după ce **executorul judecătoresc Valentina Zamșa** avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „*Levages Prestations Services*” *împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că **recurenteii** i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, **rezultă că** participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva*

Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul executorului judecătoresc Valentina Zamșa, avocatul Dumitru Barbăscumpă împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, –

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de reprezentantul executorului judecătoresc Valentina Zamșa, avocatul Dumitru Barbăscumpă împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de executorul judecătoresc Valentina Zamșa împotriva Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Maria Ghervas